

Beslutningsforslag nr. B 100. Betænkning afgivet af Udvalget for Forretningsordenen den 2. juni 1993

Betænkning og indstilling

vedrørende

Tamilsagen

I. Indledning

Undersøgelsesretten vedrørende Tamilsagen blev nedsat ved skrivelse af 10. juli 1990 fra statsministeren til højesteretsdommer Mogens Hornslet, hvori denne blev anmodet om

»at gennemføre en undersøgelse af beslutningsprocessen og administrationen i forbindelse med behandlingen af sagerne om familiesammenføring for flygtninge fra Sri Lanka. Undersøgelsen skal omfatte perioden fra fredsslutningen i Sri Lanka i sommeren 1987, indtil det blev besluttet at normalisere behandlingen af disse sager i januar 1989.

I undersøgelsen skal indgå, om nogen i offentlig tjeneste eller hverv under sagsbehandlingen har gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser, som kan give anledning til, at et retligt ansvar søges gennemført. Undersøgelsen skal i henhold til retsplejelovens § 21 a, stk. 3, foregå for lukkede døre [...].«

I december 1990 blev det besluttet, at undersøgelsen fremover skulle foregå for åbne døre, og at hidtidige afhøringer skulle offentliggøres ved fremlæggelse af retsprotokoller.

Den 25. januar 1991 meddelte statsministeren højesteretsdommer Mogens Hornslet, at det var besluttet at

»udvide kommissoriet for Deres undersøgelse til også at omfatte tiden efter normaliseringen af sagsbehandlingen. I undersøgelsen skal indgå, om der under hele

sagsforløbet er givet Folketinget fyldestgørende oplysninger.«

Undersøgelsesretten blev nedsat i henhold til retsplejelovens § 21 a.

Beretningen fra undersøgelsesretten blev offentliggjort den 14. januar 1993. I beretningen hedder det bl.a., jf. side 2192:

»Ifølge kommissoriet skal det indgå i undersøgelsen, om nogen i offentlig tjeneste eller hverv har gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser, som kan give anledning til, at et **retligt ansvar** søges gennemført. Et sådant ansvar **kan i denne sag tænkes gennemført dels over for embedsmændene og dels over for en eller flere ministre.**

For embedsmændenes vedkommende drejer det sig først og fremmest om et **disciplinært ansvar** for tjenesteforseelser – idet undersøgelsesretten må gå ud fra, at der er gjort op med spørgsmålet om et eventuelt strafansvar ved den undersøgelse, som blev foretaget af Statsadvokaten for København i januar 1991. **For ministrene** drejer det sig om et **muligt ansvar efter ministeransvarlighedslovens § 5.**«

Side 2193 i beretningen hedder det videre:

»Endelig skal bemærkes, at undersøgelsesretten – for så vidt angår de involverede **ministre** – i det væsentlige har set det som sin opgave at give en beskrivelse af det passerede, idet det under hensyn til de særlige regler om ministeransvar udelukkende tilkommer Folketinget at tage stilling til, om de konstaterede forhold